

103676

Magne Skjoraaen

Aftenposten 16/7.1993.

Kosovo-mas ved kirkedørene

En av norsk samtids mest-snerrende papirtigre er Anton Olstad fra Hamar.

Det går knapt en uke uten at han krasler av seg et leserbrev i lokalpresse eller rikspresse.

Nå er han forbauset over Aftenposten – som etter hans mening i rettferdighetens navn burde slippe til hva han kaller folkemeningen om innvandringspolitikk og Kosovo-albanere.

Det kan være flere av oss som er forbauset. Ikke minst over at avisene slipper til Anton Olstad så ukritisk ofte: takket være leserbrevspaltens grove masker er han blitt en av dem som har bidratt mest til å øke fremmedhatet i dette landet.

I sitt ferskeste produkt i Aftenposten bruker han uttrykk som «innvandrersvermere» og «Kosovo-maset».

Det er kjekt og greit og bramfritt barskt. Og fullstendig ufarlig som skriftlig vågestykke.

Som mange ser han glatt bort fra at «Kosovo-maset» dreier seg om mennesker i nød.

Slik står det visst til med flertallet i Ski menighetsråd også. De sa nylig nei til å gi Kosovo-albanere asyl i Ski kirke.

Bruk av kirkene som asyl er ikke noe lett spørsmål. Hvor går grense-

ne? Hva er tilstrekkelig grunn til å la det gamle hus få være ly – i kraft av prinsippet om kirkenes ukrenkelighet som hellig hus?

Tvil og usikkerhet er til å forstå – men ikke Ski-flertallets begrunnelse: *Vi ønsker ikke å delta i sivil ulydighet!*

Da den norske kirke forrige gang med veldig styrke besto en stor ildprøve, var det nettopp fordi den deltok med løvemot i sivil ulydighet mot okkuperter og lokal-lakeienes myndighet. Nazistene rev av den norske kirkeledelsen kappe og krave, kastet dem i fengsel eller internerne dem. Aldri har den norske kirke og dens menn stått høyere i folkets bevissthet. Den kamp de førte – sammen med lærernes – var helt avgjørende for styrken i den sivile hjemmefronts ryggrad.

De gjorde det stoltere å være norsk.

Det er kanskje en urettferdig sammenligning. Men kirken skal til enhver tid vurderes etter hvordan den tar konsekvensen av sin lære.

Anton Olstad avslutter leserinnlegget med at: «Norge har ikke undertegnet noen avtale om å skjule desertører.» Det sier adskillig om Olstads magre forståelse av hva som i virkeligheten skjer i Mellom-Europa, om parter og kon-

stellasjoner, om rystende enkelt-skjebner.

Olstad og en håndfull likesinnede manipulatorer i Oslo-området har mange med seg: Ola nordmann og hans Kari er ikke de som uten videre våger seg på det ukjente. Bedre å slå først og spørre etterpå. De skulle stille seg selv et spørsmål: Tror noen at det er uten grunn eller utelukkende av vinningsgrunn at Kosovo-albanske familier frivillig lar seg internere for et ukjent tidsrom i norske kirker?

En gammeltestamentlig skikkelse i nytestamentlig tid var den profetkloke rabbi Hillel. En gang han ble utfordret til det, sto han på ett ben og summerte kjernen i den jødiske lære: «Gjør mot andre hva du vil at andre skal gjøre mot deg,» sa han. – Resten, sa rabbi Hillel, som levde samtidig med en kjent tømmermannssønn fra Nasaret, er fortolkninger.

Fortolkninger av den inspirerte medmenneskelighet – som for eksempel en strofe fra en gammel norsk folkevise kan være det: «Gje meg handa di, venn, når det kveldest.»

Det mørket er ikke fremmed for mange av dem som nå banker på norske kirkedører...

